MARIA COSNICEANU
Institutul de Filologie
(Chişinău)

NUME DE FAMILIE PROVENITE DE LA ETNONIME (I)

Abstract. The article contains an etymological analysis of the current Romanian surnames derived from ethnic names, their history, their initial meaning, their occurrence in historical documents from the 15th century – 1st quarter of the 19th century, current statistics from the territory of the Republic of Moldova.

Keywords: ethnonyms, nicknames, surnames, patronyms, surnames.

Datorită aşezării geografice, poporul român are în onomastica sa multe nume etnice. Triburile, popoarele, care s-au perindat pe parcursul secolelor pe aceste meleaguri, popoarele vecine, care prin anumite relaţii au venit în contact cu poporul român, au lăsat urme în onomastică: toponime, prenume, porecle devenite nume de familie. Cercetătorul Ioan Bileţchi-Albescu, care s-a ocupat în mod special de acest material, spune: „Numele etnic în patronimia română (luate deci ca patronim) semnalează un element alogen, confundat cu timpul în masa românească şi astfel numele de popor devine nume de persoană şi toponim”. El citează 20 de toponime formate de la nume etnice: *Arman, Arnăut, Bulgaru, Cazacu, Comanul, Frâncul, Turcul, Sârbul, Tătarul, Ţiganul* ş.a. şi o serie de antroponime spicuite din documentele vechi (sec. XV): *Grecin, Rus* şi *Rusin, Armeanul, Tătarul, Turcul, Sârbul* şi *Sârbescul* ş.a. Analizând aceste nume, I. Bileţchi-Albescu stabileşte regula că ele pot indica: a) apartenenţa etnică imediată sau îndepărtată, b) proveniența dintr-o ţară (*Ungureanu* – român din Transilvania, care era sub stăpânirea Imperiului Austro-Ungar), c) o însuşire specifică neamului respectiv, d) simpatie, admiraţie sau interes pentru acel popor. De ex., numele *Cazacul* poate indica alogeni, dar şi români, admiratori ai eroismului căzăcesc. De asemenea se afirmă la sigur că etnicele purtate de femei române ca prenume, atestate în documentele din sec. XV-XVI, *Armanca, Greaca, Litovca, Sasca, Sârbca, Şcheauca, Ţiganca*, precum şi cele de bărbaţi – *Arman, Frâncu, Rus, Sasu, Ţiganu* – nu exprimă apartenenţa etnică, ci numai sentimentul de simpatie faţă de poporul respectiv [1, p. XLVII-XLVIII].

Conform părerilor altor cercetători, care tangenţial s-au referit la unele nume etnice, numele ce au la bază etnonime nu dovedesc neapărat originea străină a primului purtător. În anumite cazuri a putut fi şi un străin, dar în majoritatea cazurilor aceste nume etnice au fost atribuite românilor prin anumite asociaţii, deci la început au fost porecle, supranume care făceau aluzie la o trăsătură a poporului respectiv. De ex., Al. Graur menţionează că prin numele *Bulgaru* şi *Sârbu* erau desenaţi adesea grădinarii, chiar dacă erau români [2, p. 93].

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

Aceasta e o idee generală, dar, când cercetăm numele din documente, fiecare nume aparte, proveniența lui istorică, în prim-plan se evidențiază apartenența etnică şi alte sensuri derivate de la etnonimul respectiv.

Referitor la numele *Bulgaru* şi *Sârbu*, cercetătorii denotă faptul că o „neaşteptată răspândire la dacoromâni are etnicul *Sârbu* la bărbați, dar mai frecvent ca nume de familie. În Țara Românească, mai ales din sec. al XV-lea încoace, etnicul *sârb* designa în genere pe slavii de sud, sârbi şi bulgari, iar limba slavonă, până în sec. al XIX-lea, era numită „sârbie", „limbă sârbească". Numeroasele elemente sud-dunărene, sârbi şi bulgari, căutând un refugiu de asuprirea jugului otoman, s-au adăpostit în principatele române, pătrunzând în cler, în clasa boierească şi în cea negustorească, prin târguri" [1, p. XLIX]. Toți aceştia erau identificați prin numele *Sârbul* şi *Sârbescul*, deşi printre ei erau şi bulgari.

În documentele moldoveneşti, la 1462 este atestat *Nicoară Sârbescul*, boier de divan, stăpân în multe sate [3, p. 515], precum şi satul cu numirea *Sârbi*, ceea ce denotă că majoritatea locuitorilor o constituiau sârbii. La fel şi satul *Bulgari* din jud. Zalău, Transilvania, o localitate în care majoritatea locuitorilor o constituie bulgarii. Cei mutați cu traiul în altă localitate desigur că erau identificați *Bulgaru, Sârbu.* Şi în sec. al XVIII-lea, în vremea războaielor ruso-turce, sârbii şi bulgarii, de frica turcilor, treceau Dunărea şi se aşezau în țările române, fiind identificați, în majoritatea cazurilor, *sârbi*, dar şi *bulgari.* În Recensământul Moldovei de la 1774, în satele din ținutul Orhei-Lăpuşna, foarte multe persoane erau identificate prin etnonimul *sârbul*, scris cu literă mică, nefiind încă nume de familie. În satul Parcani din 36 de persoane 9 persoane erau identificate prin etnonimul *sârbul* (*Petco*, sârbul, *Stoian*, sârbul, *Andronache*, sârbul etc.) şi un *Mihălache* sân sârbul, alături de un *Mihălachi*, rus, *Ostap*, rus, *Hrițco*, rus [4, p. 466]. Şi prenumele unora din ei sunt sud-slave: *Stanciul*, sârbul, în satul Sărăteni, *Cole*, sârbul, volintir, în satul Zăhăicani, *Stoian*, sârbul, în Lăpuşna etc. [4, p. 411, 412, 447]. Puțin mai târziu, în documentele basarabene, *Sârbul* apare ca nume de familie. În documentele orheiene, la 1786 este atestată moşia *Sârbeni* pe Răut; la 1795: *Andrei Sârbul* din Târgul Chişinău; la 1796 *Dumitru Sârbul* din Leuşeni; la 1813: *Stoian Sârbul*, martor la vânzarea unor stânjeni din moşia Bravicea [5, p. 324, 339, 344, 460].

Azi, în republică, numele *Sârbu* este purtat de 14 719 persoane. Cu numele *Bulgaru* sunt înscrise 1 333 de persoane.

Despre prenumele feminin *Armanca*, foarte frecvent atestat în documentele vechi (sec. XV-XVI), şi prenumele *Arman* cercetătorii spun că exprimau admirația pentru elementul urban armenesc din târguri, care practica cele mai importante îndeletniciri şi meserii [1, p. XLVIII]. Prenumele *Armanca* este atestat şi în documentele basarabene, la 1573. În același document apare *Armanca, Litovca şi Țigan*, strănepoții lui Băloş, paharnicul, care împărțeau satul Holohoreni [6, p. 23]. În sec. al XVII-lea nu se mai întâlnesc, au dispărut. Prenumele *Arman*, devenit patronim, mai este atestat la 1618: *Toma Arman*, slugă domnească. În schimb, la 1774, în Târgul Iaşi, armenii erau destul de numeroşi şi nu aveau nume de familie, ci erau identificați prin etnonim. Doar câteva exemple: *David, arman,* cafegiu, *Ştefan, arman, papucciu, Agop, arman, blănar, Garabet, arman*, precupeț, *Sava, arman*, solonar, *Bogos, arman*, pastramagiu etc., etc. De la aceşti

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

etnici a provenit numele de familie *Arman, Armanu*, atestat o singură dată şi în documentele basarabene, la 1803, în moşia Glinjeni, jud. Bălţi: *Ilie Armanul* [7, p. 233].

Azi, în republică, numele *Arman* este purtat de 442 de persoane, cu forma *Armanu* sunt înscrise 367 de persoane şi cu forma nouă, contemporană, *Armeanu* – 36 de persoane.

Numele *Rus, Rusin*, atestate la 1432 [3, p. 584], şi *Rusul*, frecvent atestat între anii 1456 şi 1624 [3, p. 586; 8, p. 105], nu erau etnonime, ci porecle provenite din adjectivul *rus* (< sl. *rusŭ*) „blond, roşcat, roşcovan". Numele cu tema *rus* din documentele moldoveneşti, sec. XV-XVIII, denotă forme bulgăreşti: *Rus, Ruse, Rusea* (*Ruse, Rusea Mitescul*, 1608, Suceava), *Rusa* (*Rusa*, bunica lui Lupul din ţin. Iaşi, 1604), *Rusi* (mama Neacşăi, 1495), *Rusca* (între anii 1483 şi 1624 sunt atestate 28 de persoane cu acest prenume). *Rus* este atestat şi ca patronim: *Ion Rus*, fiul lui *Rus* (1617). De la persoane cu prenumele sau patronimul *Rus* au apărut şi numiri de localităţi: *Toader Rus*, boier, bunic lui Vlad din *Rusi* pe Bârlad, dăruieşte loc de sat *Rusi*, cu pârâu pe Tutova [3, p. 584]. Astfel, atestările documentare denotă faptul că din vechime numele respective au provenit de la porecla *rus.*

Tot atestările documentare, pe care s-au bazat cercetătorii, demonstrează faptul că la români, după 1775, numele *Rusu(l)* indică numai originea etnică. Drept dovadă serveşte şi mulţimea de atestări din Recensământul Moldovei de la 1777, când persoanele erau identificate prin numele de origine (etnonime). De ex., *Mihai, rusul, Ivan, rusul, Dumitru, rusul, Maftei, rusul* etc. din satul Sămăşcani, ţin. Orhei-Lăpuşna [4, p. 466]. Când numele de familie s-a impus pe cale oficială, etnicul *rusul* a devenit nume de familie, cu o serie de derivate: *Rusan, Rusoi, Rusuleţ.* Astfel, numele etnic *Rusu(l)* s-a suprapus pe numele vechi provenite din adjectivul *rus* şi în epoca contemporană ele pot fi delimitate numai prin stabilirea perioadei de atestare şi circulaţie a numelui respectiv.

Azi, în republică, numele *Rusu* este ortografiat în cinci variante: *Rusu*, purtat de 23589 de persoane, *Russu* – 7520 de persoane, *Rus* – de 86 de persoane, *Russo* – 50 de persoane şi *Ruso* – 3 persoane.

Numele *Cóman.* Documentele moldoveneşti şi cele basarabene atestă o serie de nume provenite de la etnice propriu-zise, indicând originea primului purtător. Ele circulă şi în antroponimia contemporană. De ex., numele *Cóman*, provenit de la *cumani*, numele unei populaţii care, în migraţia sa, în sec. XI-XIII, s-a aflat şi pe meleagurile noastre. Deşi în documentele basarabene numele *Coman* este atestat târziu şi numai o singură dată, la 1810 – un *Toader Coman*, martor la o danie [5, p. 445] – azi, în republică, cu numele *Coman* sunt înscrise 579 de persoane.

Numele *Tătaru* de asemenea este provenit de la etnicul *tatar.* Se ştie din istorie că din sec. al XIII-lea până la mijlocul sec. al XIV-lea partea de stepă a Moldovei s-a aflat sub stăpânirea tătarilor mongoli, care alcătuiau statul feudal *Hoarda de Aur.* Spre sfârşitul sec. al XIV-lea, când s-a început destrămarea Hoardei de Aur, o parte din triburile tătăreşti

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

s-au unit sub conducerea hanului Nogai, formând Hoarda lui Nogai, care s-a aşezat în Crimeea şi la nordul Mării Caspice până în Bugeac. În sec. al XV-lea tătarii nogai din Crimeea au trecut sub stăpânirea turcilor. Dm. Cantemir ne spune că din porunca turcilor, pe la 1568, tătarii nogai s-au aşezat cu traiul în Bugeac, apoi s-au întins spre Apus până dincolo de râurile Ialpug şi, spre Nord, până în ţinuturile Lăpuşnei şi ale Orheiului [9, p. 44-45; 10, p. 44-46]. Atestările documentare denotă faptul că, până la formarea hoardei lui Nogai, o parte din tătarii mongoli s-au statornicit cu traiul pe meleagurile Moldovei. Unii din ei au primit religia băştinaşilor, s-au botezat, s-au îmbogăţit, pătrunzând în clasa boierească şi chiar în slujba domnească, dăruindu-li-se moşii, sate. Astfel, ei au fost asimilaţi, rămânându-le numai supranumele provenit din etnonim. De ex., *Pitir Tătarul*, atestat la 1468 [3, p. 553], *Coste Tătăraş*, fiul lui Ivaşco, bunicul lui Ştefan, stăpân în Vicşineţ, la 1488 [3, p. 126], *Duma Tătăranu* din Tătărani, la 1484 [3, p. 181], *Nicolae Tătaru*, întărit stăpân în Golăeşti [3, p. 515]. *Avram Tătărăşanul*, vinde lui Zaharia parte din Sângureni, acum Dumeani pe Jijia, la 1569 [3, p. 58] etc. Numele *Tătaru*, atestat frecvent în ţin. Orhei-Lăpuşna, la 1774, a provenit de la tătarii nogai: Vasile *Tătaru* în Vălcineţ, Ion *Tătaru* în Zăicani, Lupul *Tătaru* în Târgul Chişinău, Andrieş *Tătaru* în Sămăşcani etc. [4, p. 425, 434, 442, 447].

Azi, în republică, numele *Tătaru* este purtat de 3 350 de persoane.

Numele *Calmâş* este un nume etnic, provenit de la *calmuc*, numele unei populaţii care face parte din grupul turcic, al tătarilor mongoli [1, p. 228; 11, p. 96; 12, p. 234]. Nume provenite de la acest etnic sunt atestate în limbile: greacă – *Kalmukis* şi *Kalmukos*, bulgară – *Kalmuka*, rusă – *Kalmâk*, ucraineană – *Kalmuk.* În limba română există numele *Calmâcu* [9, p. 96]. De la *calmâc* forma de plural este *calmâci*, în pronunţie populară vorbită – *calmâşi*, singularul de la această formă este *calmâş*, iar printr-o pronunţie degajată – *calmăş*. Astfel a apărut numele *Calmâş*, cu varianta *Calmăş.* În documentele basarabene este atestată numai forma *Călmăşoai*, un nume de localitate la o danie de moşii şi de ţigani, în ţin. Orhei, 1768 [13, p. 13]. În documentele moldoveneşti sunt atestate nume provenite de la forma *calmuc.* La 1661 este atestat un Toader *Calmoşul*, zis şi *Calmuşul.* A fost atestat şi un *Ioan Calmuţ* [1, p. 228]. În Bucovina sunt atestate numele *Calmuţchi, Calmăţchi*, la 1759, la mănăstirea Putna, şi *Călmăţelu*, un Nicolai *Călmăţelu*, mazil ot Suceava [13, p. 14]. La 1813, în documentele moldoveneşti, este atestat un *Manolache Calmuţchi*, epitrop [ibidem].

Domnul Mihai Calmâş (din Pănăşeşti, r-n. Străşeni) ne-a spus o legendă, cum că, după alungarea tătarilor de pe meleagul nostru, unii din ei totuşi au rămas şi erau numiţi *calmâşi, calmâş* având sensul de „om rămas”. Posibil că în această legendă să fie şi un sâmbure de adevăr. În primul rând, printre tătarii rămaşi au putut fi şi etnici *calmâci*, care aşa şi se numeau – *calmâşi*, în limba noastră. În al doilea rând, tătarii mongoli, zdrobindu-i pe cumani şi ocupând pământurile dintre Nistru, Marea Neagră, Dunăre şi Carpaţi, unde locuiau aceştia, posibil că au împrumutat şi unele cuvinte de la cumani, printre care şi cuvântul *kalma*, cu sensul „rămas”, prin care se identificau tătarii respectivi.

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

Cuvântul *kalma* se află şi la baza toponimului nostru de origine cumană *Călmăţui*, cu sensul „apă rămasă” [10, p. 42, 43]. Prin contaminarea cuvintelor *kalmâş* şi *kalma* s-a ajuns la sensul de „om rămas”. E o ipoteză, dar ipotezele au stat la baza cercetărilor.

Azi, în republică, numele *Calmâş* este purtat de 664 de persoane şi numai o singură persoană e scrisă cu forma *Calmăş*.

Numele *Nogaiu.* De la tătarii nogai s-a păstrat până azi în circulaţie şi numele *Nogai*, atestat la 1774 în forma populară *Nohaiu* [4, p. 426]. Azi este purtat de 455 de persoane. De la tătari au provenit şi numele: *Mârza, Mârzac, Bazatin, Erhan, Timirgaz, Temircan* etc. [14, p. 21, 132, 85, 186].

Numele *Turcu*. Cronicarul Gr. Ureche spune că turcii, din tâlhari şi din oameni puţini la început, s-au înmulţit şi s-au lăţit apoi cuprinzând Asia şi Africa, iar mai târziu şi o parte din Europa. „Numele acesta ce zicem noi *turcu*, să înţelege om ce este cu viaţă sălbatică «…», iară ei îşi zicu busurmani «…» că turci să-i cheme nu sufere, că-i de ocară la dânşii acesta nume, că pre limba jidovască să înţelege nemernicu sau prădătoriu. Alţŭ îşi zic otomani sau osmanidu, dispre numele împăratului lor cel dintâi, care l-au chematu Otoman” [15, p. 121]. Cercetătorii susţin că etnicul *turc* s-a folosit ca nume în ambele ţări înainte de venirea turcilor osmanlii la Dunăre: epitetul „turc”, sinonim cu „păgân”, se aplica copiilor înainte de botez [1, p. 393]. Şi în documentele moldoveneşti este atestat *Turcul* ca prenume: *Turcul*, fiul Drăgălinei şi nepot lui Toader, la 1555; *Turcul*, sulger, fiul lui Clănău, spătar, la 1576; *Turcul*, fiul lui Constantin, nepot Simei, la 1620. Probabil că tot prenume este şi *Turcul*, slugă domnească, la 1515 [3, p. 710]. Mai apoi *Turcul* este folosit ca poreclă ce se referă la o trăsătură de caracter specifică acestui popor: a fi foarte încăpăţânat, a nu vrea să înţeleagă, a nu ţine seama de nimic. Poate de aceea numele *Turcu* nu este prea frecvent atestat. În documentele basarabene *Turcul* este atestat la 1573, 1639, 1762 [6, p. 23; 7, p. 56]. La 1660 este atestat Ştefan *Turcuman*, feciorul Turciului din Vârtop [16, p. 11]. La 1774 sunt atestaţi Maftei *Turcul* în s. Hirişeni şi Dumitru *Turcul* în Târgul Chişinău [4, p. 407, 433].

Azi, în republică, numele *Turcu* este purtat de 1 023 de persoane. Cu numele *Turculeţ* sunt înscrise 1 156 de persoane.

Numele *Caraman* la origine este un nume etnic, provenit din turcescul *karamanli* „originar din Karamania” [1, p. 230], provincie situată în sudul Asiei Mici. Cronicarul Gr. Ureche numeşte locuitorii Karamaniei – *Caraimani.* Prin analogie cu diferite cuvinte turceşti asemănătoare ca formă şi mai ales prin împărţirea cuvântului în componentul *cara-*, cunoscut element de compunere în limbile turcice, cu sensul „negru”, şi componentul *-man*, *caraman* a fost explicat de cercetători în mod diferit: „om negru, brunet”, „om tare, sănătos” [12, p. 242], „om înalt” [11, p. 99]. *Caraman* a pătruns în Moldova, ca nume de persoană, în sec. al XV-lea, la 1431 fiind atestat un ţigan cu acest nume. În documentele moldoveneşti înainte de Ştefan cel Mare este atestat numele *Caramanu.* În documentele basarabene e frecventă forma *Cărăiman*, atestată la 1606, 1732

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

(13, p. 10) şi mai ales la 1774 în ţin. Orhei-Lăpuşna: Ioniţă *Cărăiman*, Nicolai *Cărăiman*, Niţă *Cărăiman*, Pavăl *Cărăiman*, precum şi Darie *Cărăman*, Ştefan Cărăman [4, p. 428, 445, 452, 462]. În antroponimia contemporană circulă numele *Caraman* şi *Caraiman*, purtate de 4 194 de persoane.

Numele *Cerchez* provine de la numele etnic de origine turcă *cerchez*. *Cerchez* a fost numit omul care făcea parte dintr-un popor originar din Caucaz, poporul *cerchez*. Cerchezii formau cavaleria neregulată turcească. Din rândul lor ajungeau şi demnitari la curtea sultanului. În documentele moldoveneşti numele *Cerchez* este atestat din sec. al XV-lea: *Cerchiaz*, diac de divan, la 1345 [3, p. 106], *Cerchiaz* Gheorghe, boier, la 1611 [1, p. 235]. În documentele orheiene, la 1667 este atestat Irimia *Cerchez*, armaş, martor la dania unor părţi din moşia Trebujeni [5, p. 140]. La 1774 sunt înscrişi Ilie *Cerchez* în s. Dâşcova şi Antohi *Cerchez* în s. Berezlogi [4, p. 400, 471]. La 1781, la mărturia hotarnică a moşiei Porosecica, ţin. Orhei a fost martor *Cerchez*, răzeş din moşia Ciohorăni şi Hâjdieni [7, p. 107].

Azi, în republică, cu numele *Cerchez* sunt înscrise 877 de persoane.

Numele *Cazacu* la origine este un etnonim. Termenul *Cazac* se folosea pentru a desemna persoane libere, care s-au izolat de mediul lor social. De la sfârşitul sec. al XV-lea, prin numele de *cazaci* era desemnată o populaţie de la marginile de sud şi de la est ale Statului Rus şi ale Poloniei. În operele cronicarilor moldoveni, Miron Costin şi Ion Neculce, se vorbeşte despre cazacii care locuiau în bazinul Niprului. Conform cronicarilor, aceştia au participat la toate războaiele purtate de domnitorii moldoveni şi munteni şi de cei polonezi, atât între ei, cât mai ales împotriva turcilor şi tătarilor. Cazacii se deosebeau prin vitejie şi eroism. În onomastica română numele *Cazacu* putea indica alogeni, dar şi români admiratori ai eroismului căzăcesc [1, p. XLVIII]. De aceea, numele *Cazacu* este frecvent atestat în documentele istorice muntene, moldovene şi basarabene. În documentele moldoveneşti, la 1609 este atestat *Cazacul*, diac, scrie acte domneşti; la 1619 *Cazacul* din Soroca [3, p. 93, 94]. În documentele basarabene, la 1639 este atestat *Cazacul*, căpitanul de călăraşi de Orhei [5, p. 77], la 1662 *Cazacul* de Furceni [5, p. 114], la 1682 *Cazacul*, unul din bătrânii moşiei Cobusca, ţin. Orhei [8, p. 135], la 1671 *Cazacul*, şoltuzul ot Chişinău [5, p. 130] etc. La 1774 sunt atestaţi: Timofti *Cazacu* din Boghiceni, Ioniţă *Cazacu* din Chiperceni, Tanasă *Cazacu* din Molovata, Sandul *Cazacu*, volintir din Sămăşcani [4, p. 447, 470, 446, 467]. etc.

Azi, în republică, cu numele *Cazacu* sunt înscrise 7 543 de persoane.

În articolul de faţă au fost analizate numai o parte din numele provenite de la etnonime. Alte nume etnice vor fi analizate într-un alt articol.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

1. Constantinescu N. A. *Dicţionar onomastic românesc.* Bucureşti, 1963.
2. Graur Al. *Nume de persoane.* Bucureşti, 1965.

BDD-A6764 © 2013 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)

3. *Documente privind Istoria României. A. Moldova.* v. XIV-XVII (1384-1625). *Indicele numelor de persoane.* Întocmit de A. I. Gonța. Bucureşti, 1990.

4. *Молдова ын епока феудализмулуй*. v. VII, p. I, II*: Реченсэминтеле популацией Молдовей дин аний 1772-1773 ши 1774.* Chişinău, 1975.

5. Sava A. V. *Documente privitoare la târgul şi ținutul Orheiului.* Bucureşti, 1944.

6. Boga L. T. *Documente basarabene.* v. V. Chişinău, 1929.

7. Boga L. T. *Documente basarabene.* v. XX. Chişinău, 1938.

8. Sava A. V. *Documente privitoare la târgul şi ținutul Lăpuşnei.* Bucureşti, 1937.

9. Кантемир Д. *Дескриеря Молдовей.* Chişinău, 1975.

10. Eremia A. *Nume de localități.* Chişinău, 1970.

11. Iordan I. *Dicționar al numelor de familie româneşti.* Bucureşti, 1983.

12. Илчев Ст. *Речник на личните и фамилии имена у Българите.* Sofia, 1969.

13. Boga L. T. *Documente basarabene.* v. III. Chişinău, 1929.

14. Cosniceanu M. *Nume de familie (din perspectivă istorică).* Chişinău, 2004.

15. Уреке Гр. *Летописецул Цэрий Молдовей.* Chişinău, 1971.

16. Boga L. T. *Documente basarabene.* v. XI. Chişinău, 1930.

BDD-A6764 © 2013 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 12:59:53 UTC)